

CHUYỆN GẦN CHUYỆN XA:

GIÀU MÀ KHÔNG SANG

- Tối qua bác đi đâu mà tôi sang nhà chơi không gặp?

- Có đứa cháu trong Nam ra thăm đưa đi ăn mãi nửa đêm mới về, được bữa say túy lúy.

- Có phải đứa cháu giàu có bác vẫn kể không, “đại gia” đã mời chắc toàn “son hào hải vị”?

- Đúng thế, nào là súp vây cá mập, tôm hùm hấp bơ, cháo bào ngư, canh yến... có đến hàng chục món cả đời tôi chưa được nếm bao giờ. Rượu thì dùng loại mấy chục năm, uống đến đâu lịm người đến đó, cảm giác trẻ ra đến chục tuổi.

- Nhiều thế ăn sao hết, chắc tốn kém lắm?

- Hết có 5 nghìn “đô” chứ mấy. Thức ăn còn thừa ê hê, định cầm về cho bác mấy miếng nhưng sợ khách họ coi thường nên thôi, tiếc đứt cả ruột.

- Bác kể làm tôi thèm nhỏ rãi. Những vị lắm tiền nhiều của thế chắc chịu khó làm từ thiện lắm, con cái họ sẽ đời đời được hưởng phúc?

- Họ tuy giàu có nhưng chẳng cho không ai cái gì bao giờ. Con cái họ tuy cũng du học nhưng có mấy đứa lấy được bằng

cấp tử tế đâu.

- Nghe bác nói vậy mới thấy họ giàu mà không sang, thua xa đôi vợ chồng già ở Diễn Châu Nghệ An

- Hai vợ chồng nhà này thường ăn món đặc sản cao cấp gì vậy bác?

- Bác chỉ chết vì ăn. Hai người này cả đời ăn rau muống với tương nhưng hàng ngày người chồng cố gắng bỏ vào ống tiết kiệm 2 nghìn đồng, còn bà vợ mỗi ngày bót 1 nắm gạo cho vào hũ, vậy mà họ đã nuôi được mấy đứa trẻ cùng xã vào đại học đấy!

- Chẳng qua họ già cả, răng lợi rơi rụng cả chẳng ăn được gì nên khuyến học để lấy tiếng thôi.

- Bác nói vậy là phụ cái đạo làm người. Tôi chỉ mong xã hội mình ngày càng có nhiều người “hào danh” như cặp vợ chồng già này, sẽ may cho vận nước lắm đấy!

CẬN